

Oscar Wilde: A boldog herceg (részlet)

...A fecske átsuhant a folyó felett, és látta a hajóárbócokon lengő lámpásokat. Elszállt a gettó fölött, és látta, amint az alkudozó öreg zsidók rézserpenyőben méregetik a pénzt. Végül elérkezett ahhoz a szomorú házhoz, és benézett. A kisfiú lázasan köhögött az ágyban, anyját pedig a fáradságtól elnyomta az álom. Beröpült hát a szobába, és letette az asztalra, az asszony gyűszűje mellé a nagy rubint. Aztán gyengéden körülrepülte az ágyat, és szárnyával legyezgette a kisfiú homlokát.

- Milyen jó hűvös van - mondta a kisfiú -, most már meg fogok gyógyulni! - És édes álomba merült.

Akkor a fecske visszaszállt a Boldog Herceghez, és elmondta, mit végzett.

- Furcsa - jegyezte meg -, csöppet se fázom, pedig meglehetősen hideg van.

- Mert jót cselekedtél, azért - mondta a Herceg.

A kis fecske elgondolkozott ezen, s azután elaludt. A gondolkodás ugyanis mindig elálmosította.

Hajnaltól elszállt a folyóhoz, és megfürdött.

- Milyen rendkívüli jelenség - mondta a madártan professzora, amikor áthaladt a hídon. - Fecske télen! - És hosszú levelet írt az esetről a helybeli újságnak. Nagy feltűnést keltett vele, mivel teletűzdelte olyan szavakkal, amelyeket senki sem értett.

- Ma este indulok Egyiptomba - mondta a fecske, és előre örült az elkövetkezőknek. Meglátogatta sorra a műemlékeket, és sokáig elüldögélt a templomtorony csúcsán.

Amerre csak megfordult, a verebek felcsiripeltek.

- Nicsak, egy előkelő idegen! - mondogatták egymásnak. S így aztán a fecske nagyon jól érezte magát.

Amikor felkelt a hold, visszarepült a Boldog Herceghez.

- Nem üzensz semmit Egyiptomba? - kiáltotta. - Nyomban indulok.

- Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a Herceg -, maradj velem még egy éjszakára.

- Várnak már Egyiptomban - felelte a fecske. - Társaim holnap továbbrepülnek a második vízeséshez. Víziló hűsöl ott a sás között, és hatalmas gránittrónuson ül Memnon isten. Egész álló éjszaka a csillagokat bámulja, s amikor a hajnaleszillag feltűnik az égen, kiszakad belőle az örömkialtás, és aztán megint elnémul. Délben sárga oroszlánok járnak inni a vízpartra. Szemük zöld, mint a legzöldebb berill, és ordításuk túlharsogja a vízesés zuhogását.

- Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a Herceg -, messze-messze, a város túlsó szélén látok egy fiatalembert egy padlásszobában. Asztala tele van kéziratlapokkal, följük hajlik, és mellette, egy talpas pohárban hervadozó ibolyák. Haja barna és hullámos, az ajka piros, mint a gránátalma, a szeme nagy és álmodozó. A darabját szeretné befejezni a színházigazgató számára, de nem tud írni, mert nagyon fázik. Kandallójában nincsen tűz, és az éhség elgyengítette.

- Itt maradok még egy éjszakára - mondta a fecske, mert igazán jó szíve volt. - Vigyek neki is egy rubint?

- Sajnos, nincs több rubinom - mondta a Herceg -, nincs egyebem már, csak a két szemem. Ritka zafírból valók, ezer évvel ezelőtt hozták őket Indiából. Vájd ki az egyiket, s vidd el neki. Majd eladja az ékszerésznek, eleséget és tüzelőt vesz érte, és befejezi a darabját.

- Drága herceg - mondta a fecske -, én ezt nem tudom megtenni! - És sírva fakadt.

- Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a Herceg -, tedd, ahogy parancsoltam!

A fecske hát kivájta a herceg fél szemét, és repült a diákhöz a padlásszobába.

Nem is volt nehéz bejutnia, mert a háztetőn lyuk tátongott, s azon besurranhatott egyenest a szobába. A fiatalember éppen tenyerébe temette az arcát, s meg sem hallotta a szárnyak zuhogását; de amikor feltekintett, ott találta a gyönyörű zafírt a hervadt ibolyákon.

- Mégiscsak megbecsülnek - kiáltott fel -, ezt valamelyik tisztelőm küldte! Most már befejezhetem a darabomat! - És sugárzott a boldogságtól....